

ZATISNUŠE UŠI

7. vazmena nedjelja, C

Sad su naišli na pravoga! Stjepan, đakon, došao je iz helenističkih, veoma naobraženih krugova. Za njega pismoznanci i svećenički glavari nisu mogli reći da je neuki ribar iz „Galileje poganske“. Održao im je strastveni govor i iz Pisama dokazao da je Isus Mesija. Ostali su zatečeni. Sve im je dokaze poizbijao iz ruku. Škripali su zubima jer nisu znali što bi mu odgovorili. A najviše ih je razbjesnilo to što su vidjeli da je on doista „pun Duha Svetoga“. Pa ipak, Stjepanove riječi nisu dopirale do njihova okorjela srca. Osjetili su snagu Stjepanova govora i uvjerljivost njegovih dokaza ali im je srce ipak ostalo zatvoreno. Sve je to Stjepan vidio i duboko se ražalostio. Stoga ih oštro prekorava da su „*tvrdovrati i neobrezanih srdaca*“ te da se uvijek opiru Duhu Svetome. Zatim, ugledavši Isusa u nebeskoj slavi Stjepan pun Duha Svetoga govori: „*Evo vidim nebesa otvorena i Sina čovječjega gdje sjedi zdesna Bogu*“. I evo konačnog odbijanja Božjeg spasenja: Stjepanovi protivnici zatisnuše uši, izbacije ga izvan grada i kamenovahu.

To je ona tajna čovjekova odnosa prema Bogu. Bog se toliko puta, uporno i uvijek iznova obraća čovjeku, „*konopcima ljubavi*“ ih privlači, a čovjek, po svojoj ludosti ostaje u nekim svojim privremenim ovozemnim prohtjevima. Pušta da pored njega teče izvor žive vode, a traži „*kladence*“ koji ne mogu vode imati. Kako to da se čovjek Bogu opire? Kako to da je već prvi čovjek rekao da neće po Božju, nego onako kako se njemu prohtije? Kako to da čovjek u biti radi protiv sebe? Kako to da se čovjek „*okreće od istine i priklanja se bajkama*“? Tko to može razumjeti?

Naravno, dragi moji, nećemo ni ovoga puta ostati samo na biblijskom događaju. Tu smo negdje i mi, itekako se to i na nas odnosi. Vratimo se naslovu! „*Zatisnuše uši*“. Koliko sam ja otvoren za Božju riječ, za Božju pouku, za Božje naputke? Koliko sam ja spreman mijenjati svoje stavove, makar dugo živio po njima? Koliko sam ja spreman baciti se u svetu pustolovinu pa da napustim svoj log i sjednem s Gospodinom u lađicu?

Pogledajmo se. Poput onih pismoznanaca i mi puno toga znamo, puno toga nam je rečeno, štoviše, a Gospodin nam i nadalje svednevice progovara. I? Slušamo ono što želimo čuti, a od onog neugodnog se jednostavno isključimo (baš kao što neki ovosvjetski moćnici o Hrvatskoj čuju samo ono što žele čuti). Za što ja zatvaram svoje srce? Na koju riječ ja zatiskujem svoje uši? Možda do mojega srca nikako da dopre riječ o pomirenju. Možda nikako ne želim čuti riječ koja me poziva da se odreknem neke grešne navike. Možda stvarno i ja cijedim i „*filtriram*“ riječ meni upućenu. Ukratko: za koji govor ja zatiskujem svoje uši? Kojoj riječi ne dopuštam da dopre do moga srca - meni na propast? Sjetimo se kako Gospodin veli: „*Evo, na vratima stojim i kucam. Otvori li tko, ući ću i večerati s njime.*“

Strašno je kad se čovjek Bogu zatvara, kad pred Božjom riječju zatiskuje uši. Ne varajmo se: ne događa se to samo nekima drugima. I ja toliko puta u svojoj grešnosti i ludosti zatvaram svoje uši na glas Gospodinov. Nije ni čudo da se Ivan naziva glasom onoga koji „*više*“ u pustinji. Dopire li do mene ta Božja vika?

Zazovimo iskreno Gospodina riječima psalmiste: „*Prikloni mi srce propisima tvojim i o čudesima ću tvojim razmišljati.*“

Zvonko Pažin